

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. D. L., narozený X, toho času pobytem v ČR K.,
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Milady
Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 2. 7. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2025, č. j.
OAM-526/BA-BA07-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 30. 6. 2025, č. j. OAM-526/BA-BA07-2025 se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Marka Sedláka částku 18 404,10 Kč, na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Dne 2. 7. 2025 byla soudu doručena žaloba, již se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2025, č. j. OAM-526/BA-BA07-2025, které k žalobě přiložil. Zmíněným rozhodnutím je vyrozumění žalovaného k žádosti o propuštění ze zajištění. Obsahem vyrozumění bylo konstatování o nemožnosti vyhovět žalobci z důvodu nedodržení lhůt dle § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**).

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému, že rozhodnutí trpí formálními vadami, kdy např. není rozděleno na výrok, odůvodnění a poučení o opravných prostředcích. Pouze z textu rozhodnutí, zejména z jeho závěru, je zřejmé, že žalovaný se rozhodl žádosti o propuštění ze zajištění nevyhovět, a tím považuje žádost žalobce za vyřízenou. Žalobce dále namítal, že důvody, pro které žalovaný jeho žádosti nevyhověl, jsou nezákonné. Žalovaný svoje rozhodnutí odůvodňuje tím, že žalobce podal proti předchozímu rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ve věci jeho zajištění kasační stížnost dne 16. 6. 2025, o které doposud nebylo pravomocně rozhodnuto. Přitom odkazuje na ustanovení § 46a odst. 10 zákona o azylu. Žalobce namítá, že dané ustanovení omezuje cizince při podání žádosti o propuštění ze zajištění pouze ve lhůtě 15 dnů ode dne nebytí právní moci rozhodnutí ministerstva vnitra nebo soudu o žalobě, přičemž cizince nijak neomezuje v průběhu řízení o kasační stížnosti podané k NSS, pokud svoji žádost o propuštění podají po uplynutí 15 dní ode dne nabytí právní moci rozhodnutí soudu o žalobě. Žalobce svoji žádost o propuštění ze zajištění podal po uplynutí lhůt uvedených v § 46a odst. 10 zákona o azylu, a tedy oprávněně v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

Rozhodnutí Krajského soudu v Plzni

III.

3. Krajský soud v Plzni rozhodl usnesením ze dne 15. 7. 2025, č. j. 33 A 26/2028–6 tak, že žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť došel k závěru, že žalobou napadený akt žalovaného nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s., a žaloba je tudíž nepřipustná.

Rozhodnutí NSS

IV.

4. V řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 7. 2025, č. j. 33 A 26/2028–6 NSS zmíněné rozhodnutí zrušil a zavázal Krajský soud v Plzni k věcnému přezkumu aktu žalovaného, neboť dospěl k závěru, že se jedná o rozhodnutí dle § 65 s.ř.s. v materiálním smyslu, jehož věcnému přezkumu nic nebrání.

V.

Vyjádření žalovaného

5. Ve vyjádření k žalobě dne 16. 12. 2025 žalovaný uvedl, že s ohledem na propuštění žalobce ze zajištění dne 27. 8. 2025 považuje žalobu za bezpředmětnou. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

VI.

Posouzení věci soudem

6. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s a jednak postupoval dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

VII.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je důvodná.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
10. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
12. Dle § 46a odst. 10 zákona o azylu „*Ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.*“
13. První skupina námitek žalobce směřovala proti formě rozhodnutí žalovaného. K této otázce se dostatečně vyjádřil NSS ve svém rozhodnutí, na jehož obsah soud plně odkazuje (ze dne 27. 8. 2025, č. j. 6 Azs 103/2025–19). Z obsahu jmenovaného rozhodnutí vyplývá, že o podané žádosti zajištěného cizince o propuštění ze zajištění je třeba vydat formalizované rozhodnutí o věci samé. V nyní souzené věci žalovaný žalobcovu žádost „vyřídil“ neformálním přepisem v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v řádné procesní formě. Tato skutečnost ovšem dle NSS nic nemění na tom, že vydané neformální vyrozumění je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. napadnutelné žalobou ve správním soudnictví (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 As 46/2016–54, body 16 až 18, nebo ze dne 22. 1. 2025, č. j. 2 Afs 141/2024–30, bod 42).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

14. Druhá skupina námitek žalobce směřovala proti závěrům žalovaného o nepřipustnosti žádosti žalobce o propuštění ze zajištění. Spornou otázkou je, od kterého okamžiku počíná běžet lhůta patnácti dní, po kterou není zajištěný cizinec oprávněn požádat o propuštění, zda od právní moci rozhodnutí krajského soudu o žalobě, anebo až od právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti.
15. V tomto směru soud následoval závazný právní názor NSS vyjádřený v rozhodnutí ze dne 27. 8. 2025, č. j. 6 Azs 103/2025–19 a reflektoval ve svém rozhodnutí závěry Ústavního soudu vyjádřené v nález ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19 (N 84/113 SbNU 14; č. 279/2022 Sb.). V tomto nálezu ÚS, konkrétně v bodě 71, uvedl, že: *„Pro další posouzení Ústavním soudem je podstatné, že možnost podat žádost o propuštění ze zajištění ke správnímu orgánu je sice procedurálně zásadním způsobem omezena, když podle dikce napadeného ustanovení je cizinec oprávněn podat žádost o propuštění ze zařízení – za situace, kdy se proti těmto rozhodnutím soudně nebránil – nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo pokračování rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. [Podal-li cizinec žalobu proti některému z rozhodnutí, může žádost podat „nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení“, přičemž toto omezení se pochopitelně vztahuje pouze na rozhodování prvostupňových soudů a netýká se řízení o (případně) kasační stížnosti.] Možnost podat žalobu proti rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení však oproti tomu nijak omezena není. V obecné rovině může dojít (a dochází) ke kumulaci soudního přezkumu jednotlivých po sobě jdoucích správních rozhodnutí. Pro posouzení Ústavním soudem je zásadní, že ve všech typových případech správního rozhodnutí o (trvání) omezení osobní svobody ve smyslu zákona o pobytu cizinců se správní soudy v rámci přezkumu zabývají tím, zda je cizinec omezen na osobní svobodě oprávněně, resp. zda trvá reálný účel zajištění ve smyslu čl. 15 odst. 4 návratové směrnice (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28), a již na tomto místě tak lze hovořit o periodickém dohledu nad zákonností zajištění ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy.“*
16. Z citovaného nálezu vyplývá, že řízení o kasační stížnosti nepředstavuje překážku ve smyslu 15denní lhůty, jež omezuje žalobcovo právo domáhat se posouzení jeho žádosti o propuštění ze ZZC.
17. Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 5. 2025, č.j. OAM-526/BA-BA07-BA03-Z-2025 (PM dne 13. 5. 2025) byl žalobce zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí byla 16. 5. 2025 podána žaloba, kterou Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 2. 6. 2025, č. j. 33 A 19/2025–20 zamítl (NP 3. 6. 2025). Proti rozhodnutí Krajského soudu v Plzni byla dne 16. 6. 2025 podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Dne 27. 6. 2025 byla žalovanému doručena žádost o propuštění.
18. Ve světle výše citovaných závěrů Ústavního soudu a zjištěného stavu věci, lze dovodit, že žalovaný byl povinen se žádostí žalobce o propuštění ze ZZC věcně zabývat a vydat rozhodnutí. Jelikož ve věci zajištění žalobce v době podání žádosti o propuštění ze ZZC existovalo pouze jediné rozhodnutí žalovaného, a to ze dne 12. 5. 2025, č.j. OAM-526/BA-BA07-BA03-Z-2025, které nabylo právní moci dne 13. 5. 2025, a existovalo jediné rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí ve věci zajištění žalobce, a to ze dne 2. 6. 2025, č. j. 33 A 19/2025 – 20, které nabylo právní moci dne 3. 6. 2025, byl žalovaný povinen posoudit, které ze dvou uvedených rozhodnutí nabylo právní moci později, a od pozdějšího z nich posoudit dodržení 15 denní lhůty pro podání žádosti o propuštění ze ZZC. Jelikož později nabylo právní moci

rozhodnutí Krajského soud v Plzni, a to dne 3. 6. 2025, skončila lhůta omezující věcné posouzení žádosti o propuštění ze ZZC žalobci dne 18. 6. 2025, tj. kdykoliv poté mohl žalobce podat žádost žalovanému o propuštění ze ZZC, a ten byl povinen se jí věcně zabývat. Argumentaci žalovaného o probíhajícím řízením před NSS o kasační stížnosti a nezbytnosti vyčkat nabytí právní moci z něho vzešlého, shledal soud lichou a nesprávnou.

19. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm c) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. zavazuje žalovaného k postupu dle výše vyjádřených závěrů (výrok I. rozsudku).

VIII.

Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci, jenž byl ve věci právně zastoupen, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 18 404,1 Kč, jež sestává z nákladů na právní zastoupení v celkové výši 15 210 Kč tvořenými odměnou advokáta ve výši 13 860 Kč za 3 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za přípravu a převzetí věci, seps žaloby a seps kasační stížnosti. Žalobci dále náleží v souladu s § 13 uvedené vyhlášky právo na náhradu hotových výdajů ve výši 1 350 Kč za 3 náhrady po 450 Kč a dále v souladu s § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. i 21 % DPH z uvedených částek ve výši 3 194,1 Kč. Ke splnění povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 3. 3. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně